

Sygn. Akt IVC 49/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: **SSO Andrzej Sterkowicz**

Protokolant: praktykant Anna Cybulska

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2016 roku

na rozprawie sprawy:

z powództwa: **T. W.**

przeciwko: **(...) S.A. V. (...).**

o odszkodowanie

orzeka:

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda T. W. kwotę 87600 złotych(słownie: osiemdziesiąt siedem tysięcy sześćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 13 marca 2014 roku do dnia zapłaty.
2. Pozostałym zakresie powództwo oddała.
3. Zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. Na rzecz powoda T. W. kwotę 4400 zł tytułem kosztów postępowania, oraz kwotę 3617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.
4. Zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 2884 zł. tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w związku z postępowaniem.

Sygn. akt IV C 49/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 15 stycznia 2015 r. (data prezentaty) powód T. W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 88 000 zł, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia AC samochodu osobowego marki V. o nr rej. (...). Suma ubezpieczenia wskazanego pojazdu została ustalona przez pozwanego na kwotę 130 000 zł, zaś suma ubezpieczenia samochodu zgodnie z § 9 ust. 5 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów AC (w dalszej części zwane OWU AC) miała obowiązywać 12 miesięcy. Powód wskazał również, że dnia 17 stycznia 2014 r. w czasie trwania ochrony ubezpieczeniowej AC J. M. uszkodził ubezpieczony samochód. W związku z tym, iż zdarzenie to miało miejsce w czasie trwania ochrony ubezpieczeniowej T. W. zawiadomił o tym pozwanego. Ponadto powód wskazał, że pozwany początkowo błędnie wyliczył wartość odszkodowania, zaś następnie odmówił wypłaty odszkodowania, powołując się na tę okoliczność, że w toku przeprowadzanego postępowania likwidacyjnego ustalił, że do uszkodzeń przedmiotowego pojazdu nie mogło dojść zarówno w podanych przez powoda okolicznościach, jak też i wskazanym miejscu (pozew k.6-9).

W odpowiedzi na pozew złożonej dnia 17 lutego 2015 r. (data stempla pocztowego) pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, że nie uznaje zgłoszonego przez powoda roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości. Zdaniem pozwanego we w okolicznościach wskazanych przez pozwanego nie mogło dojść do tych okoliczności, ponieważ uszkodzenia samochodu nie nosiły znamion podobnych do tego wypadku (odpowiedź na pozew k.55-62).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) został wyprodukowany w 2012 r. Jego właścicielem był T. W.. T. W. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. (w dalszej części zwany ubezpieczycielem) umowę ubezpieczeniową. Zgodnie z zawartą umową ubezpieczyciel objął ochroną ubezpieczeniową samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) w zakresie OC i AC. Okres trwania ochrony ubezpieczeniowej został wyznaczony od dnia 28 sierpnia 2013 r. godz. 17³⁰ do dnia 27 sierpnia 2014 r. Suma ubezpieczeniowa ubezpieczenia AC wynosiła 130 000 zł. Przed zawarciem umowy ubezpieczenia samochód został sprawdzony przez przedstawiciela (...) S.A. z siedzibą w W., który potwierdził, że samochód nie był uszkodzony (dowód: akta ubezpieczeniowe na płycie CD k.72; zeznania B. W. na rozprawie w dniu 2 lipca 2015 r. k. 88-89).

Dnia 17 stycznia 2014 r. J. M. wypożyczył samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) od T. W.. Wypożyczonym samochodem J. M. udał się do miejscowości R., gdzie zrobił zakupy oraz zatankował pojazd, a następnie pojechał w kierunku miejscowości O. (dowód: zeznania J. M. na rozprawie w dniu 2 lipca 2015 r. k.86-87).

Około godziny 18⁰⁰ na odcinku drogi w lesie w okolicach miejscowości S. samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...), kierowany przez J. M. wymijał się z samochodem dostawczym, którego konstrukcja była podobna do samochodu V. (...). Padał wówczas śnieg, zaś jezdnia była nieośnieżona. Podczas manewru wymijania samochód osobowy marki V. (...), wpadł w poślizg, przez co J. M. utracił panowanie nad samochodem. W wyniku utraty kontroli nad pojazdem samochód marki V. (...) o nr rej. (...) uderzył oraz wbił się w drzewo. J. M. po zderzeniu z drzewem wydostał się z samochodu, a następnie zadzwonił do syna właściciela samochodu B. W.. B. W. po niedługim okresie czasu na miejsce zdarzenia wraz z E. G.. Po przybyciu na miejsce wypadku B. W. zadzwonił do A. S., który przyjechał autolawetą. Po przybyciu A. S. samochód został odholowany na teren zakładu (...) do miejscowości L. (dowód: zeznania J. M. na rozprawie w dniu 2 lipca 2015 r. k.87-88; zeznania B. W. na rozprawie w dniu 2 lipca 2015 r. k.88-89; zeznania E. G. na rozprawie w dniu 2 lipca 2015 r. k.89).

W chwili, gdy J. M. utracił panowanie nad samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), pojazd ten poruszał się z prędkością około 50 km/h, zaś w momencie uderzenia w drzewo prędkość samochodu marki V. (...) wynosiła około 42 km/h (dowód: opinia biegłego sądowego J. J. k.104-115).

W wyniku wypadku samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) doznał rozległych uszkodzeń. Po zderzeniu z samochodem zaczęły wyciekać płyny eksploatacyjne, w tym olej silnikowy. Rozbite były m.in. maska samochodu, silnik, reflektory, chłodnice oraz wiele elementów plastikowych samochodu, o różnych gabarytach. W momencie zderzenia w samochodzie wystrzeliły dwie poduszki powietrzne. Po wypadku samochód nie uruchamiał się (dowód: akta ubezpieczeniowa na płycie CD k.72; zeznania J. M. na rozprawie w dniu 2 lipca 2015 r. k.86-87; zeznania B. W. na rozprawie w dniu 2 lipca 2015 r. k.87-88).

Po wypadku pojazdu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) T. W. wystawił go na sprzedaż. Ze względu na ilość i rodzaj uszkodzeń ww. pojazdu nikt nie był zainteresowany jego zakupem, w związku z czym T. W. dokonał drobnych napraw uszkodzonego samochodu, zaś dnia 22 sierpnia 2014 r. sprzedał go M. Z. za kwotę 40 000 zł (dowód: zeznania B. W. na rozprawie w dniu 2 lipca 2015 r. k.87-88; umowa sprzedaży k.99).

Przed wypadkiem z dnia 17 stycznia 2014 r. wartość rynkowa samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) wynosiła 130 000 zł, zaś po wypadku jego wartość rynkowa zmalała do kwoty 42 400 zł (dowód: opinia biegłego sądowego K. L. k.144-151).

T. W. zgłosił ubezpieczycielowi szkodę 20 stycznia 2014 r.. Po zgłoszeniu szkody ubezpieczyciel pismem datowanym na dzień 13 lutego 2014 r. poinformował powoda, że zgłoszoną przez niego szkodę zakwalifikował, jako szkodę całkowitą, zaś jej wysokość ocenił na 51 800 zł. Ubezpieczyciel zamieścił w ww. piśmie informację, że zawarte w nim informacje nie stanowią uznania odpowiedzialności, ani też nie rodzą praw do wypłaty sumy ubezpieczeniowej. W kolejnym piśmie datowanym na dzień 18 lutego 2014 r. pozwany poinformował powoda, że w związku z trwającym się postępowaniem wyjaśniającym, nie jest zdolny uznać swojej odpowiedzialności oraz wypłacić odszkodowania na podstawie ówczesnie zebranych informacji. Pozwany pismem datowanym na dzień 12 marca 2014 r. powołując się na § 8 ust. 8 pkt 1 oraz §8 ust. 8 pkt 11 OWU AC odmówił T. W. wypłaty odszkodowania za szkodę pojazdu V. (...) o nr rej. (...). W uzasadnieniu swojej decyzji wskazał, że w jego ocenie uszkodzenia pojazdu nie mogły powstać w okolicznościach podanych przez T. W. przy zgłaszaniu szkody. Pismem datowanym na dzień 3 września 2014 r. pełnomocnik T. W. wystąpił do ubezpieczyciela o wypłatę odszkodowania. W ww. wezwaniu pełnomocnik T. W. wskazał, że klauzule na które powołuje się ubezpieczyciel odmawiając wypłaty odszkodowania są niedozwolonymi klauzulami umownymi. Pismo to do dnia wniesienia pozwu pozostało bez odpowiedzi ze strony ubezpieczyciela (dowód: akta ubezpieczeniowe na płycie cd k.72).

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego na podstawie powołanych wyżej dowodów, w tym załączonych do sprawy akt ubezpieczeniowych w formie cyfrowej oraz zeznań świadków. Wiarygodność i autentyczność dokumentów, w tym również złożonych do akt kserokopii nie budziła wątpliwości Sądu, jak też nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego też Sąd mógł oprzeć się na nich, jako dowodach.

Sąd w całości uwzględnił zeznania świadków J. M., B. W. oraz E. G.. Zeznania te pokrywały się z zebranym w sprawie materiale dowodowym, były spójne, spontaniczne, a przez to wiarygodne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części. Roszczenie dochodzone przez T. W. były kwestionowane przez pozwanego zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. poprzez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Art. 805 § 2 pkt 1 k.c. mówi o tym, że przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na wypłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Zgodnie z art. 824 § 1 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, suma ubezpieczenia ustalona w umowie stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela.

W § 2 pkt 13 OWU AC została zawarta definicja pojazdu, w której mieścił samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...).

W § 4 ust 1. w OWU AC przedmiotem ubezpieczenia są pojazdu.

Zgodnie z § 5 ust. 1 pkt. 1 OWU AC Ubezpieczenie obejmowało szkody będące następstwem uszkodzenia, zniszczenia albo utraty pojazdu.

Zgodnie z § 8 ust. 8 pkt 1 oraz 11 OWU AC pozwany nie odpowiada za szkody będące następstwem zdarzeń innych, niż wskazane w zgłoszeniu szkody, a także w przypadku, gdy szkoda powstała w okolicznościach, które nie zostały podane do wiadomości (...) przez Ubezpieczającego pomimo faktu, że były one znane Ubezpieczającemu.

Zgodnie z § 14 ust. 1 OWU AC w przypadku powstania szkody całkowitej lub kradzieży pojazdu górną granicę odszkodowania stanowi wartość rynkowa pojazdu w dniu powstania szkody, nie większa jednak niż suma ubezpieczenia.

Zgodnie z § 14 ust. 3 pkt 1 i 2 OWU AC Przez szkodę całkowitą uznaje się uszkodzenie pojazdu w stopniu przekraczającym koszty naprawy brutto (z VAT) uszkodzonego pojazdu w wysokości 70% wartości rynkowej pojazdu w dniu powstania szkody, jeżeli wartość rynkowa odpowiada sumie ubezpieczenia pojazdu lub 70% sumy ubezpieczenia pojazdu, jeżeli wartość rynkowa pojazdu jest większa, niż suma ubezpieczenia pojazdu.

Zgodnie z § 14 ust. 5 pkt 1 OWU AC W przypadku powstania szkody całkowitej (...) ustala odszkodowanie w kwocie odpowiadającej wartości rynkowej pojazdu bezpośrednio przed szkodą pomniejszonej o wartość pozostałości, jeżeli wartość rynkowa pojazdu odpowiada sumie ubezpieczenia pojazdu.

W niniejszej sprawie powód T. W. domagał się od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. V. (...) kwoty 88 000 zł, wraz z ustawowymi odsetkami od 13 marca 2014 r. do dnia zapłaty. Podstawą roszczenia dochodzonego przez T. W. w niniejszej sprawie była umowa o objęciu ochroną ubezpieczeniową auto-casco pojazdu samochodowego marki V. (...), którą 27 sierpnia 2013 r. zawarł z pozwanym.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wskazał, że zgłoszoną przez T. W. szkodę zakwalifikował, jako szkodę całkowitą w rozumieniu OWU AC, jednakże odmówił wypłaty T. W. odszkodowania. W uzasadnieniu swojej decyzji wskazał, że uszkodzenia samochodu osobowego marki V. (...) nie mogły powstać w okolicznościach podanych przez T. W., ponieważ wskazane przez powoda uszkodzenia nie noszą cech charakterystycznych dla tego typu uszkodzeń. W odpowiedzi na pozew pozwany konsekwentnie podtrzymał swoje stanowisko twierdząc, że uszkodzenia ubezpieczonego samochodu nie mogły powstać w sytuacji przedstawionej przez powoda z powyższych względów.

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwanego zarzut nie zasługuje na uwzględnienie z wielu przyczyn.

Przesłuchany w toku postępowania świadek J. M. na rozprawie w dniu 2 lipca 2015 r. zeznał, że uszkodzenie pojazdu powstało wskutek tego, że dnia 17 stycznia 2014 r. w okolicach miejscowości S., gdy prowadził samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) i wymijał się z samochodem dostawczym, który był podobny do samochodu marki V. (...) utracił panowanie nad kierownicą i uderzył w drzewo, w wyniku czego samochód wbił się oraz utkwiał w ów drzewie.

Zeznania J. M. w zakresie dotyczącym uszkodzeń pojazdu, a także w tym zakresie, że samochód marki V. (...) o nr rej. (...) bezpośrednio po wypadku wbił się w drzewo potwierdziły zeznania świadków B. W. oraz E. G..

Powołany w toku postępowania biegły sądowy J. J. stwierdził, że uszkodzenia samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) mogły powstać w okolicznościach podanych przez kierującego pojazdem w dniu szkody.

Należy również podkreślić, że przedstawiciel pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego nie rozmawiał zarówno z bezpośrednim kierowcą samochodu J. M., ani też świadkiem E. G., zaś na miejsce wypadku udał się dopiero po upływie 33 dni, od dnia zaistnienia tego wypadku.

Powyższe okoliczności niewątpliwie świadczą o tym, że do wypadku samochodowego doszło we wskazanym miejscu, w związku z czym w ocenie Sądu pozwany nie miał podstaw do odmówienia T. W. wypłaty odszkodowania na podstawie § 8 ust. 8 pkt 1 oraz 11 OWU AC.

Powołany w toku postępowania biegły sądowy K. L. wskazał, że wartość rynkowa samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) w dniu wypadku wynosiła 130 000 zł. Biegły sądowy K. L. wskazał również, że wartość pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) po wypadku spadła do kwoty 42 400 zł, wobec czego w wyniku wypadku ww. samochód utracił na wartości

87 600 zł, zaś opinia sporządzona przez biegłego sądowego K. L. nie została kwestionowana przez żadną ze stron, zaś Sąd nie znalazł podstaw do jej zakwestionowania z urzędu.

Biorąc pod powyższe okoliczności Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 87 600 zł, tytułem odszkodowania za całkowitą szkodę samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), która powstała w wyniku wypadku dnia 17 stycznia 2014 r., zaś w pozostałym zakresie, tj. w zakresie 400 zł Sąd oddalił żądanie powoda.

Zgodnie z art. 476 k.c. dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zgodnie z art. 817 § 1 i 2 k.c. ubezpieczyciel ma obowiązek spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe.

T. W. zawiadomił pozwanego o wypadku 20 stycznia 2014 r. Dnia 18 lutego 2014 r. pozwany poinformował powoda, że dalsze czynności zostaną podjęte niezwłocznie po zakończeniu się przedłużającego postępowania wyjaśniającego, zaś 12 marca 2014 r. pozwany powołując się na § 8 ust.8 pkt 1 i 11 OWU AC poinformował T. W., że nie wypłaci mu odszkodowania.

Wobec powyższego Sąd przyznał powodowi odsetki od zasądzonej sumy pieniężnej od dnia 13 marca 2014 r.

Wobec powyższego Sąd orzekł, jak w punktach 1 i 2 wyroku.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Zgodnie zaś z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Stosownie do treści art. 13 ust. 1 u.k.s.c. opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100 000 złotych.

W niniejszej sprawie powództwo dotyczyło praw majątkowych, wobec czego opłata stosunkowa od pozwu wynosiła 4400 zł.

Zgodnie z § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądzać opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.

Zgodnie z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z

urzędu podstawę zasądzenia opłaty, o której mowa w ust. 1, stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3-5. Opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy.

Zgodnie z § 6 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu stawka minimalna przy wartości przedmiotu sporu powyżej 50 000 zł, a 200 000 zł wynosi 3600 zł.

Stosownie zaś do treści art. 1 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa, jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym. Zgodnie zaś z treścią załącznika dołączonego do ww. ustawy dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa podlega opłacie skarbowej w wysokości 17 zł.

W toku niniejszego postępowania powód poniósł koszt opłaty od pozwu w wysokości 4400 zł. T. W. był reprezentowany przez adwokata. W ocenie Sądu charakter niniejszej sprawy oraz wkład pracy adwokata w niniejszej sprawie na który składało się wniesienie pozwu oraz stawiennictwo na 4 terminach rozpraw uzasadniało przyznanie mu jednokrotności stawki minimalnej przy wskazanej wartości przedmiotu sporu.

Wobec powyższego Sąd orzekł, jak w punktach 3 i 4 wyroku.